

Бранислав Петровић

Добровољни њрилоџ за националну исџорију

Припустили на жену су пчелу,
Заражену пољупцем Демона,
И сад трчи, вршштећи по селу,
И насрће на старца Егона.

Старац Егон, вичан умирању,
Живо пиле чупа у дворишту –
Баца пиле и насрће на њу –
Сад су најзад на свом губилишту!

Исто тако кад је себар Лука
За Душана реко да је псето –
Седам нових измислише мука
И мучише Луку цело лето.

Пребише му и ноге и руке –
Душан лично пи његове крви –
Сада Душан лежи поред Луке –
Давно су их измирили црви.

А Јелена, Душанова жена,
витка, ко млад витез стегоноша,
криком себра тајно обљубљена,
роди цару нејаког Уроша.

Нејак Урош, као сви нејаки,
Злочин узе себи за заставу,
Ал стигоше коњаници лаки,
Жедни славе, по његову главу,

Слуга неки по имену Лазар
Скупи војску, влахе и ратаре,
Народ неук, несрећан и храбар,
Добра гозба беше за Татаре.

Гостише се неколико дана,
Ко гаврани кад стигну стрвину,
Неки Милош уби им Султана –
Добро дошло султановом сину.

Он обнови таму и поноре
Које Душан у Закон унесе,
И забрани свитања и зоре,
и начини сунце да обесе.

Неки Вишњић, после много лета,
У невиду своме сунце нађе,
И рече му: БУДИ ВОДИЧ СВЕТА!
И гле: сунце не уме да зађе!

И гле сунце не уме да зађе,
Усред ноћи смртоносно жеже
Јадни Егон не може да нађе
Док му жена хлаче не одвеже.

А те хлаче страшно запетљане –
Жена кида зубима канаве –
Кад у њима! – две прастаре ране –
Дивни знаци старе српске славе.